

Arrest

nr. 194 854 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DEVRINDT
Lepelstraat 125
3920 LOMMEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekster op 4 juli 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANDEKERKHOF, die *loco* advocaat N. DEVRINDT verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 mei 2013 dient de verzoekster, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen. Op 6 februari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de verzoekster in het bezit mag worden gesteld van een E-kaart met een inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.2. Omdat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster niet meer lijkt te voldoen aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden – zij heeft tussenkomsten ontvangen van het ocmw – en bijgevolg wordt overwogen om een einde te maken aan haar verblijf, wordt de burgemeester van de stad Lommel met een schrijven van 7 april 2017 overeenkomstig artikel 42bis, § 1, en artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) gevraagd om de verzoekster uit te nodigen om binnen de 15 dagen na de betekening van dat schrijven ofwel het bewijs dat zij een activiteit in loondienst uitoefent, ofwel het bewijs dat zij een zelfstandige activiteit uitoefent in België, ofwel het bewijs dat zij werkzoekende is en actief naar werk zoekt, ofwel het bewijs dat zij houder is van eigen bestaansmiddelen of bestaansmiddelen die effectief via een derde persoon bekomen werden, ofwel het bewijs dat zij student is voor te leggen, evenals een recent ocmw-attest. In dit schrijven wordt de burgemeester tevens gevraagd om de verzoekster mee te delen dat indien zij over humanitaire elementen beschikt waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van haar dossier, zij de bewijzen van deze elementen kan voorleggen overeenkomstig artikel 42bis, § 1, tweede en/of derde lid, of artikel 42septies, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De verzoekster wordt van dit schrijven op 5 mei 2017 in kennis gesteld.

Uit een email van de ambtenaar van de stad Lommel van 6 juni 2017 blijkt dat de verzoekster een ocmw-attest en een inschrijvingsbewijs van de VDAB voorlegt.

Op 7 juni 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op 4 juli 2017 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 31-05-2013. Ter staving van haar aanvraag legde zij een uittreksel uit de Kamer van Koophandel van Nederland, uittreksels van haar persoonlijke en zakelijke rekening en een ziekteverzekering voor, waarmee zij wou aantonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen aan de hand van haar zelfstandige activiteit in Nederland. Zij verkreeg een bijlage 8 op 06-02-2014, gevolgd door een E-kaart op 25-07-2014. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Betrokkene werd op 07-04-2017 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene tekende ons schrijven op 05-05-2017 waarna zij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Betrokkene legt vervolgens een OCMW-attest waaruit blijkt dat zij een aanvullend leefloon ontving als alleenstaande gedurende de periode van 13-07-2016/01-03-2017 en een bewijs van inschrijving als werkzoekende van de VDAB voor. Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk meer voor waaruit blijkt dat zij nog steeds een zelfstandige activiteit in Nederland uitoefent en hier voldoende inkomsten uit verkrijgt. Bij gebrek aan voldoende bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Aangezien een deel van deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een aanvullend leefloon als alleenstaande persoon, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zoals voorzien in

art. 40 § 4, 2° van de wet van 15-12-1980. Onderzoek van het administratief dossier heeft uitgewezen dat betrokkene 4 dagen in België tewerkgesteld geweest is in 2016, meerbepaald in de periode 09-05-2016/23-05-2016 en nog eens 3 dagen in 2017, meerbepaald in de periode 01-03-2017/03-03-2017. Het betreft een marginale tewerkstelling. Derhalve kan betrokkene overeenkomstig artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15-12-1980 het verblijfsrecht als werknemer niet behouden en dient zij als werkzoekende beschouwd te worden. Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen en logischerwijze dus ook te kunnen behouden als werkzoekende dient betrokkene enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. Aan deze voorwaarde werd voldaan. Anderzijds dient zij ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken (artikel 50 § 2, 3° - KB van 08-10-1981). Hierover valt het volgende op te merken. Betrokkene legt in dit verband geen enkel bewijsstuk voor om dit te staven. Onderzoek van het administratief dossier heeft echter wel uitgewezen dat zij enkele dagen tewerkstelling in België heeft kunnen bekomen. Deze tewerkstelling is marginaal waardoor, zoals hierboven reeds aangehaald, betrokkene het verblijfsrecht niet kan behouden als werknemer. Betrokkene is er klaarblijkelijk nog niet in geslaagd een tewerkstelling te kunnen bemachtigen die niet van marginale aard is en waarop verblijfsrecht zou kunnen behouden blijven. Zij toont ook niet aan dat zij actief op zoek is naar een niet marginale job. Zij toont bijvoorbeeld niet aan te solliciteren en zij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er binnenkort verandering zal komen in haar situatie van werkloosheid door bijvoorbeeld een bewijs van een positief afgeronde sollicitatieprocedure, een werkblofte, ... of een ander bewijs voor te leggen waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene binnenkort aan de slag zal kunnen gaan in een niet marginaal dienstverband waardoor zij als volwaardige werknemer beschouwd kan worden.

Het is bijvoorbeeld ook niet duidelijk of betrokkene over uitgesproken vaardigheden of kwalificaties beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt, hier werden alleszins geen bewijzen van voorgelegd. Het is niet omdat betrokkene er in geslaagd is een tewerkstelling van marginale aard uit te voeren dat we er automatisch kunnen van uit gaan dat betrokkene binnenkort tewerkgesteld zal worden in een niet marginaal dienstverband zonder enig bewijs dat zij tenminste actief op zoek is naar een niet marginale tewerkstelling en een reële kans maakt om aangenomen te worden. Gezien al deze elementen is het derhalve niet onredelijk te stellen dat haar reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier. Bijgevolg kan zij het verblijfsrecht als werkzoekende evenmin behouden. Het feit dat betrokkene op dit ogenblik geen steun meer ontvangt van het OCMW doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij op geen enkele wijze aantoonbaar is en dat op geen enkele wijze uit het administratief dossier blijkt dat zij nog steeds voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, als werknemer, als werkzoekende of in een andere hoedanigheid.

Gezien bovenstaande elementen dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen bekomen op 06-02-2014 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond. Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 07-04-2017 (betekend op 05-05-2017) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 bis § 1, tweede en/of derde lid of artikel 42 septies, tweede lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42 bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan wat de oorzaak was van haar belasting van het sociale bijstandstelsel. De duur

van haar verblijf in België, noch haar persoonlijke situatie vormen een element waardoor zij het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden. Betrokkene heeft er oorspronkelijk zelf voor gekozen het verblijfsrecht te bekomen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij zou dus in staat moeten zijn in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Intussen ontvangt betrokkene ook geen aanvullend leefloon meer van het OCMW en zijn de eventuele moeilijkheden waardoor zij nood had aan de financiële steun van het OCMW dan ook niet meer relevant en kunnen deze dus ook geen element vormen waardoor betrokkene zou kunnen inroepen alsnog te beschikken over humanitaire elementen waardoor zij het verblijfsrecht zou kunnen behouden.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (Rvs 11 juni 2002, nr. 101.624)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV 22 december 2009, nr. 36.480)

De motiveringsplicht bepaalt dat elke bestuurshandeling gedragen moet worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en kunnen worden gecontroleerd. (S. BOUCKART, Documentloze vreemdelingen, Maklu, 2006, nr. 289, en de aldaar aangehaalde rechtspraak)

Als openbare dienst dient verwerende partij voorts bij het nemen van beslissingen op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren tussen alle in het geding zijnde belangen. (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure, 2006, 101-129)

Het redelijkheidsbeginsel laat niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar het oordeel van verwerende partij onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt bijgevolg het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. (RvV 30 mei 2008, nr. 12.103)

Als eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur.

De motivering van de aangevochten beslissing is gebaseerd op foutieve feitelijke omstandigheden, minstens op niet-deugdelijke motieven.

Bovendien is er op basis van de onderstaande elementen een onredelijk besluit genomen.

1. De voorwaarden voorzien in artikel 40, §4,2° Vw.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster van 13.07.2016 to 01.03.2017 een leefloon heeft ontvangen van het OCMW.

Hieruit wordt vervolgens afgeleid dat verzoekster niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

"Bij gebrek aan voldoende bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Aangezien een deel van deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een aanvullend leefloon als alleenstaande persoon, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zoals voorzien in art. 40 § 4, 2° van de wet van 15-12-1980." (cf. stuk 2)

Dit is nogal kort door de bocht.

Artikel 14, 3. Richtlijn 2004/38/EG stelt namelijk letterlijk:

"3. Een beroep van de burger van de Unie of zijn familieleden op het sociale bijstandstelsel van het gastland leidt niet automatisch tot een verwijderingsmaatregel."

In artikel 42bis, §1 Vreemdelingenwet staat dan weer te lezen:

"Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk."

Welnu, van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van België is geenszins sprake!

Verzoekster heeft dan wel gedurende een zekere periode een leefloon ontvangen, doch merkt op dat het bedrag hiervan beperkt was tot ca. 86,00 EUR. (cf. stuk 5)

Er van uitgaand dat verzoekster daadwerkelijk gedurende 9 maanden een leefloon zou hebben ontvangen, zou dat concreet betekenen dat zij maximaal een bedrag van ca. 770,00 EUR ontvangen heeft.

Dit bedrag is verwaarloosbaar, zeker wanneer men in rekening brengt dat verzoekster van 2007-2010 en van 2013 tot op heden in België heeft verbleven, oftewel een periode van ca. 6 jaar.

In de beslissing wordt ook niet gemotiveerd dat één en ander onredelijk zou zijn.

Bovendien is het opmerkelijk dat er volgens de Belgische Wetgeving een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie wanneer deze niet meer voldoet aan de gestelde voorwaarden in de voormelde artikelen.

Het is namelijk zo dat volgens diezelfde Belgische Wetgeving een economisch niet-actief EU-burger over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. (cf. artikel 40, §4,2° Vw)

Wanneer beide bepalingen samen gelezen worden, dient te worden vastgesteld dat een EU-burger zijn verblijfsrecht kan verliezen van zodra hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel in België, omdat hij op dat moment niet meer voldoet aan de voorwaarde gesteld in artikel 40, §4,2° Vw.

In de bestreden beschikking wordt enkel verwezen naar het feit dat verzoekster zich tot het OCMW heeft gewend om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien en dat deze bestaansmiddelen door de

Belgische overheid ter beschikking worden gesteld, om tot de conclusie te komen dat verzoekster niet meer aan de haar gestelde voorwaarden zou voldoen.

Laat dit nu net in strijd zijn met artikel 14,4. RL 2004/38/EG, dat voorschrijft dat één en ander niet automatisch tot een verwijderingsmaatregel kan leiden! (cf. supra)

Daar komt nog bij dat in de aangevochten beslissing nog wordt gesteld dat het feit dat verzoekster momenteel geen steun meer ontvangt geen afbreuk zou doen aan de vaststelling dat zij op geen enkele wijze aantoonbaar en dat op geen enkele wijze uit het administratief dossier blijkt dat zij nog steeds voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen,...

Nergens wordt gemotiveerd dat verzoekster met haar inkomsten onder het niveau dat sociale bijstand toelaat valt, rekening houdend met de persoonlijke situatie van verzoekster, de aard en de regelmaat van diens inkomsten.

Dit wordt nochtans voorgeschreven door artikel 40, § 1, alinea 2 Vw.

Nogmaals, in de beslissing wordt enkel verwezen naar het feit dat verzoekster beroep heeft gedaan op het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De motivering, terug te vinden in de aangevochten beslissing, is dan ook niet deugdelijk, hetgeen een schending van de (materiële) motiveringsplicht inhoudt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. supra), hetgeen in casu duidelijk niet gebeurd is.

Gelet op het bovenstaande kan er ook aangenomen worden dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

De annulatie van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

2. Verblijfsrecht als werkzoekende

Verder staat in de bestreden beslissing nog het volgende te lezen:

"Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen en logischerwijze dus ook te kunnen behouden als werkzoekende dient betrokkene enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. Aan deze voorwaarde werd voldaan. Anderzijds dient zij ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken (artikel 50 § 2, 3° - KB van 08.10.1981). Hierover valt het volgende op te merken. Betrokkene legt in dit verband geen enkel bewijsstuk voor om dit te staven. Onderzoek van het administratief dossier heeft echter wel uitgewezen dat zij enkele dagen tewerkstelling in België heeft kunnen bekomen. Deze tewerkstelling is marginaal waardoor, zoals hierboven reeds aangehaald, betrokkene het verblijfsrecht niet kan behouden als werknemer. Betrokkene is er klaarblijkelijk nog niet in geslaagd een tewerkstelling te kunnen bemachtigen die niet van marginale aard is een waarop verblijfsrecht zou kunnen behouden blijven. Zij toont ook niet aan dat zij actief op zoek is naar een niet marginale job. Zij toont bijvoorbeeld niet aan te solliciteren en zij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er binnenkort verandering zal komen in haar situatie van werkloosheid door bijvoorbeeld een bewijs van een positief afgeronde sollicitatieprocedure, een werkblofte (sic), ...of een ander bewijs voor te leggen waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene binnenkort aan de slag zal kunnen gaan in een niet marginaal dienstverband waardoor zij als volwaardige werknemer beschouwd kan worden. (...)

Het is niet omdat betrokkene er in geslaagd is een tewerkstelling van marginale aard uit te voeren dat we er automatisch kunnen van uit gaan dat betrokkene binnenkort tewerkgesteld zal worden in een niet marginaal dienstverband zonder enig bewijs dat zij tenminste actief op zoek is naar een niet marginale tewerkstelling en een reële kans maakt om aangenomen te worden." (cf. stuk 2)

Over het feit dat verzoekster ingeschreven staat bij de VDAB bestaat geen discussie, (cf. stuk 7)

Onder de hoofding "In feite" is reeds voldoende uiteengezet dat verzoekster wel degelijk moeite doet om een gepaste job te vinden.

Verzoekster is actief aan het solliciteren, hetgeen ook duidelijk blijkt uit de stukken.

Voor verzoekster is het onbegrijpelijk dat het O.C.M.W. wel een attest van inschrijving bij de VDAB overmaakt aan DVZ, doch daarbij geen melding maakt van de sollicitaties die verzoekster al achter de rug heeft.

Zo is verzoekster per 28.07.2017 nog op sollicitatiegesprek geweest voor een positie als bediende bij LIDL.

Verzoekster is er van overtuigd dat het slechts een kwestie van tijd is, vooraleer zij een vaste job zal kunnen uitoefenen.

Zij benadrukt daarbij dat zij in het verleden geconfronteerd is geweest met een aantal moeilijkheden die roet in het eten hebben gegooid.

Men kan daarbij denken aan het feit dat zij slachtoffer is geworden van een verkrachting en daardoor de opleiding als verpleegster niet heeft kunnen verderzetten.

Ondertussen maakt verzoekster ook geen aanspraak meer op het leefloon of enig andere tussenkomst van het sociale bijstandstelsel.

Verzoekster is er van overtuigd dat het zorgvuldigheidsbeginsel in casu geschonden is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (Rvs 11 juni 2002, nr. 101.624)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Welnu, verzoekster is wel degelijk actief aan het solliciteren en op zoek naar een job.

Gezien verzoekster ingeschreven is bij de VDAB en de VDAB als een van de vereisten vooropstelt dat verzoekster, om haar inschrijving te kunnen behouden, actief op zoek gaat naar werk, is de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie niet uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Het gegeven dat het zoeken naar een job langer duurt in de huidige economische situatie, gelet op de leeftijd van verzoekster, haar erkende handicap en de problemen die zij (onafhankelijk van haar wil) het hoofd heeft moeten bieden, kan haar niet verweten worden.

Eén en ander betekent uiteraard ook niet dat verzoekster (op korte termijn) geen job zal kunnen vinden.

De actieve houding van verzoekster was dus wel degelijk uit het dossier af te leiden.

Bijgevolg is er ook een schending van de motiveringsplicht, daar de beslissing niet gestoeld is op een deugdelijk motivering.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

3. Humanitaire omstandigheden

Verzoekster verblijft reeds meerdere jaren in België.

Eén van de redenen van haar verblijf in het land is dat zij nog steeds in afwachting is van de vereffening en verdeling van de huwgemeenschap en dit na haar echtscheiding.

Haar ex-echtgenoot doet er echter alles aan om één en ander op de lange baan te schuiven.

Verzoekster is onder meer mede-eigenares van de woning waarin zij momenteel verblijft.

Dit is de enige verblijfplaats waarover zij beschikt.

Zij heeft geen familie in België, noch in Nederland, noch beschikt zij momenteel over de financiële middelen om een hoge huishuur te betalen.

Verzoekster zal, indien zij gedwongen wordt het land te verlaten, op straat terecht komen.

Verder heeft verzoekster zich in België geïntegreerd gedurende de afgelopen jaren, in die zin dat zij vloeiend Nederlands spreekt en verstaat, haar centrum van belangen in België heeft,...

Overigens beschikte het OCMW over de nodige stukken om één en ander aan te tonen, zodat verzoekster er vertrouwen in had dat dezen ook zouden worden overgemaakt, hetgeen klaarblijkelijk niet is gebeurd.

Het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel houden in dat er gezocht wordt naar een evenwichtige beslissing, waarin alle betrokken belangen met elkaar worden afgewogen.

Welnu, de belangen van verzoekster worden op disproportionele wijze geschaad indien haar verblijfsrecht wordt beëindigd en zij gedwongen wordt het land te verlaten (met alle gevolgen van dien) om de eenvoudige reden dat zij een bedrag van minder dan 800,00 EUR heeft ontvangen in de vorm van een leefloon en dit in een verblijfsperiode van 3 jaar.

Ook dit is een reden om de beslissing te vernietigen."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster stelt een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij meent dat er geen sprake is van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van België. Het bedrag van leefloon zou beperkt zijn geweest. Zij verwijt het bestuur niet aangetoond te hebben dat haar inkomsten onder het niveau dat sociale bijstand toelaat zouden vallen. Door haar inschrijving bij de VDAB zou zij wel degelijk moeite doen om een job te vinden. Op 28/7/2017 zou zij op sollicitatie zijn geweest. Doordat zij het slachtoffer was van een verkrachting zou zij moeilijkheden hebben om aan de slag te gaan. Ze zou nog wachten op haar vereffening en verdeling van de huwelijksgemeenschap na de echtscheiding. Ze zou geïntegreerd zijn in België.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet genomen, waarbij werd gemotiveerd dat zij niet beschouwd kan worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en evenmin als werkzoekende of werknemer.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoekster werd op 25 juli 2014 in bezit gesteld van een E-kaart in haar hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Nadat het bestuur door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht werd dat verzoekster financiële steun ontvangt van het OCMW, werd ze op 7 april 2017 verzocht om alle nodige documenten over te maken m.b.t. haar huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen. Dit schrijven werd haar op 5 mei 2017 ter kennis gesteld en zij beschikte vervolgens over een termijn van 30 dagen om de nodige documenten over te maken.

Verzoekster maakte de volgende stukken over:

- OCMW attest aanvullend leefloon als alleenstaande voorde periode 13/07/2016 – 01/03/2017;
- Bewijs van inschrijving als werkzoekende van de VDAB.

Uit de raadpleging van Dolsis is gebleken dat verzoekster slechts 6 dagen in België heeft gewerkt (op 9/5/2016, 10/05/2016, 11/05/2016, 23/05/2016 en op 01/03/2017).

Verzoekster betwist niet dat zij slechts zes dagen in België heeft gewerkt en dat een deel van haar bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgisch overheid in de vorm van een aanvullend leefloon als alleenstaand persoon. Op basis van die gegevens kon het bestuur dan ook niet anders dan vast te stellen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zoals voorzien in artikel 40 §4, 2° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"(...)"

In de beslissing werd erkend dat verzoekster het bewijs van inschrijving bij VDAB heeft gevoegd, doch geoordeeld dat zij ook diende aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te hebben, zoals expliciet blijkt uit artikel 40 §4, 1° van de vreemdelingenwet zoals supra geciteerd. Zij kan niet gevolgd worden waar zij meent dat een inschrijving bij de VDAB op zich voldoende is om de reële kans op tewerkstelling aan te tonen. Het tegendeel blijkt immers uit artikel 50 §2, 3° van het KB van 8 oktober 1981 dat onder meer luidt als volgt:

"(...)" (eigen onderlijning en vetdruk)

In de beslissing werd correct vastgesteld dat verzoekster geen enkel stuk voorlegde om haar reële kans op tewerkstelling te staven. Verzoekster toont alleszins niet aan dat zij aan de verwerende partij, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, documenten heeft overgemaakt die wijzen op het zoeken naar werk, waaronder sollicitatiebewijzen, een werkbelofte, of enig ander bewijs. In de beslissing werd er ook terecht op gewezen dat er geen bewijzen voorgelegd werden van de specifieke vaardigheden of kwalificaties van verzoekster, waardoor de kans op reële tewerkstelling evenmin kon worden beoordeeld. De stukken die na het nemen van de bestreden beslissing werden overgemaakt, kunnen geen invloed hebben op de inhoud ervan. Het feit dat zij slachtoffer zou zijn van een verkrachting, dat zij zou wachten op de vereffening van de huwelijksgemeenschap, doen geen afbreuk aan de objectieve vaststellingen in de bestreden beslissing.

Gelet op de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing, kan verzoekster niet voorhouden als zou er op automatische wijze een einde zijn gesteld aan haar verblijfsrecht omdat zij niet meer beschouwd kan worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verzoekster werd uitdrukkelijk de kans geboden om de nodige stukken ter staving van haar situatie naar voren te brengen en er werd een onderzoek gedaan naar "beschikker van voldoende bestaansmiddelen, werkzoekende en werknemer".

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten. Evenmin toont zij aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd door het bestuur bij het nemen van de beslissing. Een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf dat de verzoekster in haar hoedanigheid van beschikker over voldoende bestaansmiddelen aan de hand van haar zelfstandige activiteit in Nederland had bekomen omdat "zij op geen enkele wijze aantoonde en (...) op geen enkele wijze uit het administratief dossier blijkt dat zij nog steeds voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, als werknemer, als werkzoekende of in een andere hoedanigheid", wat omstandig wordt toegelicht aan de hand van de stukken die de verzoekster naar aanleiding van een schrijven van 7 april 2017 heeft voorgelegd en de gegevens uit het administratief dossier. Hierbij wordt tevens overwogen dat "de duur van het verblijf niet van die aard (is) om de bindingen met het land van herkomst te verliezen", dat de verzoekster niet heeft aangetoond "dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing" en zij zich "(i)n de hoedanigheid van EU-burger (...) evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet (moet) kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen", dat de verzoekster intussen "ook geen aanvullend leefloon meer (ontvangt) van het OCMW", zodat "de eventuele moeilijkheden waardoor zij nood had aan de financiële steun van het OCMW (...) niet meer relevant (zijn)" en dus "geen element (kunnen) vormen waardoor betrokkene zou kunnen inroepen alsnog te beschikken over humanitaire elementen waardoor zij het verblijfsrecht zou kunnen behouden". Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster "in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen bekomen op 06-02-2014 en (...) zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. Deze bepaling vermeldt het volgende:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

In een eerste middelonderdeel laat de verzoekster gelden dat het kort door de bocht is om uit het feit dat zij van 13 juli 2016 tot 1 maart 2017 een leefloon heeft ontvangen af te leiden dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Zij wijst erop dat van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van België geen sprake is nu het bedrag van het leefloon dat zij gedurende deze periode heeft ontvangen beperkt was tot circa € 86, wat volgens haar een verwaarloosd bedrag is, zeker wanneer rekening wordt gehouden met het feit dat zij gedurende een periode van ongeveer zes jaar in België heeft verbleven. De verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat haar verblijfsrecht niet beëindigd werd op grond van de vaststelling dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, doch wel op grond van de vaststelling dat zij “op geen enkele wijze aantoonbaar (...) op geen enkele wijze uit het administratief dossier blijkt dat zij nog steeds voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, als werknemer, als werkzoekende of in een andere hoedanigheid”, wat er op neerkomt dat zij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden, wat naast het vormen van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk een andere mogelijkheid vormt om op basis van artikel 42bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht van een burger van de Unie te beëindigen. Waar de verzoekster nog wijst op het bepaalde in artikel 14.3 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, waarin wordt gesteld dat een beroep van de burger van de Unie op het sociale bijstandstelsel van het gastland niet automatisch tot een verwijderingsmaatregel leidt, wordt er op gewezen dat *in casu* niet automatisch op grond van deze vaststelling werd overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens rekening heeft gehouden met de duur van haar verblijf in het Rijk, met haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en met de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst. De verzoekster voert dan ook niet dienstig aan dat de door haar als leefloon ontvangen bedragen verwaarloosbaar zouden zijn.

Voorts voert de verzoekster aan dat nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij met haar inkomsten onder het niveau dat sociale bijstand toelaat valt, rekening houdend met haar persoonlijke situatie en de aard en de regelmaat van haar inkomsten. Zij werd evenwel, nadat was

gebleken dat zij tussenkomsten ontvangen had van het ocmw, bij een schrijven van 7 april 2017, dat haar op 5 mei 2017 ter kennis werd gebracht, gevraagd om het bewijs te leveren dat zij houder is van eigen bestaansmiddelen of bestaansmiddelen die effectief via een derde persoon bekomen werden, doch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zij geen enkel stuk met betrekking tot haar inkomsten heeft ingediend, zodat van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verwacht dat hij zou motiveren omtrent haar inkomsten. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, heeft de verzoekster enkel *“een OCMW-attest waaruit blijkt dat zij een aanvullend leefloon ontving als alleenstaande gedurende de periode van 13-07-2016/01-03-2017 en een bewijs van inschrijving als werkzoekende van de VDAB”* voorgelegd. Gelet op deze elementen, die steun vinden in het administratief dossier, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat er, *“(a)angezien een deel van deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een aanvullend leefloon als alleenstaande persoon, dient (...) te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zoals voorzien in art. 40 § 4, 2° van de wet van 15-12-1980”* en dat het feit dat zij *“op dit ogenblik geen steun meer ontvangt van het OCMW (...) geen afbreuk (doet) aan de vaststelling dat zij op geen enkele wijze aantoot en dat op geen enkele wijze uit het administratief dossier blijkt dat zij nog steeds voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, als werknemer, als werkzoekende of in een andere hoedanigheid”*. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekster. Zo wordt gemotiveerd omtrent het beperkt aantal dagen dat zij in 2016 en 2017 gewerkt heeft en omtrent de duur van haar verblijf in België.

In een tweede middelonderdeel laat de verzoekster gelden dat zij *“wel degelijk moeite doet om een gepaste job te vinden”* en dat zij *“actief aan het solliciteren (is)”*, waarbij zij verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde stukken (zie stukkenbundel verzoekster, stukken 7 en 8). Zij acht het onbegrijpelijk dat het ocmw aan de diensten van de verwerende partij wel een attest van inschrijving bij de VDAB overmaakt, doch daarbij geen melding maakt van de sollicitaties die zij al achter de rug heeft. Daarnaast stelt zij ervan overtuigd te zijn *“dat het slechts een kwestie van tijd is, vooraleer zij een vaste job zal kunnen uitoefenen”*. Er wordt evenwel op gewezen dat de verzoekster door middel van een schrijven dat haar op 5 mei 2017 ter kennis werd gebracht, gevraagd werd om het bewijs voor te leggen *“dat zij werkzoekende is en actief naar werk zoekt: inschrijving VDAB/Actiris of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans om te worden aangesteld”*. Aldus behoorde de verzoekster te weten dat het haar zelf toekwam om dergelijke bewijzen over te maken. De verzoekster betwist niet dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat zij geen enkel bewijsstuk heeft voorgelegd om te staven dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Voorts wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster de verschillende sollicitatiebewijzen (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 7) en het *“Intakeformulier Verpleegkunde”* (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 8) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekster zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij als werkzoekende wel degelijk een reële kans maakt op tewerkstelling, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwestieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde sollicitatiebewijzen en het intakeformulier kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Voorts benadrukt de verzoekster in het verleden geconfronteerd te zijn geweest *“met een aantal moeilijkheden die roet in het eten hebben gegooid”*, waarbij zij erop wijst dat zij het slachtoffer is geworden van een verkrachting waardoor zij haar opleiding als verpleegster niet heeft kunnen verderzetten. Zij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekster de diensten van de verwerende partij hiervan op de hoogte heeft gebracht, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet ten kwade kan worden geduid met deze omstandigheid geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekster er op wijst dat zij ondertussen ook geen aanspraak meer maakt op het leefloon of enige andere tussenkomst van het sociale zekerheidsstelsel, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat zij *“op dit ogenblik geen steun meer ontvangt van het OCMW”*, doch dat hieromtrent wordt gesteld dat dit *“geen afbreuk (doet) aan de vaststelling dat zij op geen enkele wijze aantoonbaar en dat op geen enkele wijze uit het administratief dossier blijkt dat zij nog steeds voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, als werknemer, als werkzoekende of in een andere hoedanigheid”*. De verzoekster laat na dit motief aan enige inhoudelijke kritiek te onderwerpen en kan dan ook niet overtuigen waar zij voorhoudt dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Waar de verzoekster er nog op wijst dat zij ingeschreven is bij de VDAB en dat een van de vereisten om haar inschrijving te behouden is dat zij actief op zoek gaat naar werk, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding, wordt er met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op gewezen dat uit artikel 50, § 2, 3°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat de Unieburger bij de aanvraag voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werkzoekende niet alleen *“a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven”*, doch ook *“b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid”* dient voor te leggen. Hierop werd overigens ook gewezen in het schrijven aan de burgemeester van de stad Lommel van 7 april 2017, dat door de verzoekster ter kennisname op 5 mei 2017 werd ondertekend. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze (onder meer) wordt overwogen dat zij *“op geen enkele wijze aannemelijk (maakt) dat er binnenkort verandering zal komen in haar situatie van werkloosheid door bijvoorbeeld een bewijs van een positief afgeronde sollicitatieprocedure, een werkblofte, ... of een ander bewijs voor te leggen waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene binnenkort aan de slag zal kunnen gaan in een niet marginaal dienstverband waardoor zij als volwaardige werknemer beschouwd kan worden”*, dat het *“bijvoorbeeld ook niet duidelijk (is) of betrokkene over uitgesproken vaardigheden of kwalificaties beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt”*, dat het niet is omdat zij *“er in geslaagd is een tewerkstelling van marginale aard uit te voeren dat we er automatisch kunnen van uit gaan dat betrokkene binnenkort tewerkgesteld zal worden in een niet marginaal dienstverband zonder enig bewijs dat zij tenminste actief op zoek is naar een niet marginale tewerkstelling en een reële kans maakt om aangenomen te worden”* en dat het bijgevolg, gezien al deze elementen, *“niet onredelijk (is) te stellen dat haar reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier”*.

Waar de verzoekster nog wijst op het gegeven dat het zoeken naar een job, gelet op haar leeftijd, haar handicap en *“de problemen die zij (onafhankelijk van haar wil) het hoofd heeft moeten bieden”*, langer duurt in de huidige economische situatie, wordt er op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekster de diensten van de verwerende partij op enig moment op de hoogte heeft gebracht van haar problemen of van haar handicap. Bovendien lijkt de verzoekster met het aanreiken van deze elementen haar reële kans op een tewerkstelling eerder te ondermijnen dan kracht bij te zetten. Dat deze zaken haar niet kunnen worden verweten, doet hieraan geen afbreuk. Hoe dan ook kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar actieve houding wel degelijk uit het dossier valt af te leiden. In tegendeel, in plaats van aan de bevoegde diensten van de verwerende partij actief bewijzen voor te leggen van haar sollicitaties, handicap en problemen, heeft de verzoekster er zich toe beperkt enkel een ocmw-attest en een bewijs van inschrijving van de VDAB als werkzoekende voor te leggen.

In een derde middelonderdeel laat de verzoekster gelden dat zij reeds meerdere jaren in België verblijft en dat één van de redenen van haar verblijf hier *“is dat zij nog steeds in afwachting is van de vereffening en verdeling van de huwgemeenschap (...) na haar echtscheiding”* en dat haar echtgenoot er *“alles aan (doet) om één en ander op de lange baan te schuiven”*. Daarnaast wijst zij er nog op dat zij onder meer mede-eigenares is *“van de woning waarin zij momenteel verblijft”* en dat dit *“de enige verblijfplaats (is) waarover zij beschikt”*, dat zij *“geen familie (heeft) in België, noch in Nederland”* en dat zij momenteel niet beschikt *“over de financiële middelen om een hoge huishuur te betalen”*, zodat zij, *“indien zij gedwongen wordt het land te verlaten, op straat (zal) terechtkomen”*. Ten slotte stelt zij gedurende de afgelopen jaren in België geïntegreerd te zijn, *“in die zin dat zij vloeiend Nederlands spreekt en verstaat”* en *“haar centrum van belangen in België heeft”*. Hoewel haar in een schrijven van 7 april 2017, dat zij op 5 mei 2017 ter kennisname ondertekend heeft, meegedeeld werd

dat zij, *“indien zij over humanitaire elementen beschikt waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van haar dossier, (...) de bewijzen van deze elementen kan voorleggen”* overeenkomstig artikel 42bis, § 1, tweede en/of derde lid, of artikel 42septies, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat zij de bevoegde diensten van de verwerende partij op de hoogte heeft gesteld van de elementen die zij thans in haar verzoekschrift aanreikt. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet dienstig worden verweten dat hij geen rekening heeft gehouden met deze elementen en in de bestreden beslissing heeft gesteld dat er *“geen relevante documenten (werden) voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 07-04-2017 (betekend op 05-05-2017) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 bis § 1, tweede en/of derde lid of artikel 42 septies, tweede lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier”* en dat de verzoekster aldus niet heeft aangetoond *“dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing”*. De verzoekster tracht de verantwoordelijkheid inzake het voorleggen van deze elementen te leggen bij het ocmw, dat *“over de nodige stukken (beschikte) om één en ander aan te tonen”*, doch uit het voornoemde schrijven blijkt dat zij zelf gevraagd werd om bewijzen voor te leggen van de humanitaire elementen waarmee bij de beoordeling van haar dossier rekening diende te worden gehouden. Bovendien beperkt de verzoekster zich, wat betreft haar betoog over haar ex-echtgenoot en over de ontstentenis van een familie in België en Nederland, tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en is haar betoog dat zij op straat zou terechtkomen hypothetisch. Ten slotte is het zo dat de verzoekster inderdaad reeds meerdere jaren in België verblijft, doch maakt de verzoekster hiermee niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat *“de duur van het verblijf niet van die aard (is) om de bindingen met het land van herkomst te verliezen”* en dat *“(d)e duur van haar verblijf in België, noch haar persoonlijke situatie (...) een element (vormen) waardoor zij het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden”*. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN